Сначатъ, сначатъ, а Стоянова
Жицо с печалка,
Сиротни стрънки я повиватъ –
Сирота страдалка!
Шумът и красота... а на нея
Легло тя влизатъ.
Сохо, Боже, ге я тая
Вечната (страдалка)?

Грозо

Пасеть, пасеть... до Ивана?
„Той да ни попъе"
Нъма отговор – тъмата
Стрелка и пъе.
„До Ивана? до го, до го?"
Всъдъ пита, пита
Не знаят да го
Кой знае да се жъди"
Пасе.
Зайде, Грозе, я да пийнем,
Па да си поговъ
Мамък сестри, не ли чуйа,
Стига да пъе (ве)
Куне мамице
Гусета дъвайте
Обичам, Куне,
Увасе да дойда
У вас да дойда
На стълъ да седна
Вино да пия,
Вино и ракия

Старе, старе! ти си сърбал
Ко сега и весела

Не Грозо

Старе сиг спъе, закачулъ
Дърпата „да пресъе"!
И тъмнина
Пъсна да се слъе.

~~Вечер лъга на вратата Ивана се показа~~
~~Косната и пъстра, и со бързи лъга~~
~~Тъмата слъдна, а Ивана се стръсна~~

Бъз сиг бързо
Но въ лъга на вратата Ивана се показа
Бъгната, пъстрана, и кърлава, и бързо,
На сиротата – попойнъ лидер сиг лъза,
И пъсна кънки и виърдат наведъ
Бъз смислено гледа тъмата бегунка
И ръка ужасна гатуля съ ръжка,
„Той гледа... не мърне да нъкъ ни думи,
Кой остана гъдъбе?.. гледе врага!
„Крийте се, крийте се, братя нещастни,
„Турцинът идатъ

Страхъ и ужасъ, и смятенье
Въри се въ тълпата,
Въдъй гледа да се скрие

ГОСУДАРСКИ АРХИВ София